

ZRCADLO DUŠE

V PŘEROVĚ 1947

Nákladem Sester Neposkvrněného Početí Panny Marie

v Přerově, Šířava 7.

Se schválením knížecí arcibiskupské konsistoře
v Olomouci ze dne 2. října 1947, číslo 19565.

ZRCADLO DUŠE

Chceš-li se, dívko, vždy dobře připravovat na týdenní svatou zpověď u svého duchovního vůdce, zadívej se do tohoto zrcadla. Ono ti ukáže jasně, co poskvřňuje krásu a čistotu tvé duše. Najdi si k tomu ústraní někde pod křížem nebo pod svatým obrazem, nebo si do té samoty aspoň vezmi do ruky křížek nebo růženec. Připomeň si, že je ti Bůh přítomen, že jeho vševidoucí oko na tebe patří a proniká i nejtajnější záhyby tvého srdce. Ukloň se, poklekní před trůnem Boží Velebnosti, pokřižuj se a začni se připravovat.

I.

DÍKŮVZDÁNÍ

Můj ukřižovaný Pane Ježíši, pro mne jsi trpěl a zemřel na kříži. A nejen to. Křtem svatým jsi mi udělil svůj život, zůstáváš ve mně svou milostí a za každou věrnost ji ve mně rozmnožuješ. Tvá pra-

vice je stále pro mne štědře otevřena; svými dary mě přímo zasypáváš. Poskytuješ mi s takovou pozorností všechno, co potřebuji pro tělo i pro duši! Pro mne jsi ustanovil svátosti, pro mne jsi založil Církev a učinil mě jejím dítětem. Smím míti podíl v obcování svatých, ano dáváš mi i sebe sama ve sv. přijímání. Prosím tě, dej mi pro krev z rány své štědré pravice (polib křížek) milost, abych nikdy neulehla ke spánku, dokud ti upřímně za všechna dobrodiní nepoděkuji.

II.

OSVÍCENÍ

Můj ukřižovaný Spasiteli, za tolik lásky jsem ti splácela nevděkem, chladností a urážkami. Nekráčela jsem vždy pravou cestou, cestou vděčnosti a lásky, často jsem odbočovala na levici, na cestu hříchu. Proto tě pro předrahou krev tvé levice prosím (polib křížek), dej, ať poznám své poblouzení, pomoz mi, abych

se zastavila na cestě hříchu a vrátila na pravou cestu, která vede k tobě.

III.

ZPYTOVÁNÍ

Můj ukřižovaný Ježíši, ty sis nechal nohy probodnout tupými hřeby, abys dal Bohu Otci dostiučinění za to, že mé nohy nekráčely vždy po tvých cestách. Za všechnu mou svévoli sám ses zbavil svobody. Pro předrahou krev tvé levé nohy, přibité na kmeni kříže, (polib křížek) tě prosím, uděl mi světla, ať se při zpytování svých bludných cest neklamu.

ZRCADLO

pro zpytování svědomí.

I. Povinnosti k Bohu.

1. víra. Božská ctnost víry je hluboce vkořeněna v srdce katolické dívky. Zbožná dívka nemívá pochybností u víře, neváhá věřit, opírá se pevně o učitelský úřad sv. Církve, nezná ústupků,

ale ani neužitečné, okázalé honosivosti. Je prostá.

V čem jsem měla pochybnost vzhledem k svaté víře? Přemohla jsem pokušení proti víře? Zavinila jsem si je sama neužitečným hloubáním? četbou? útoky jinověrců? Vydala jsem svou víru v nebezpečí účastí při náboženských projevech nekatolíků bez vážné potřeby? V čem je má víra otřesena? Co udělám, abych vše napravila? Od kterých projevů víry jsem proti svému zvyku a přesvědčení upustila? Ze studu? Doma? Na veřejnosti? Ve společnosti? Nestavila jsem nemístně svou víru na obdiv - jiným na posměch? Abych je vydráždila k hněvu? Vydráždila jsem tím někoho k rouhání? Co jsem dnes udělala pro doplnění a rozšíření svých náboženských vědomostí? Přečtla jsem něco náboženského? Nezanedbala jsem příležitost poslechnout si náboženskou přednášku nebo vzdělávací věroučný kurs?

Víra katolické dívky je ochotna ke každé oběti. Je při tom praktická, pro-

tože taková dívka jedná vždy podle toho, co věří; žije z víry.

2. *naděje*. Katolická dívka důvěřuje v Boha, spoléhá na jeho přislíbení, v Bohu nalézá sílu a útěchu v životních těžkostech. Proto se vytrvale modlí.

Jaká byla má dnešní modlitba? Vzbudila jsem při ní dobrý úmysl pro celý den? Proč jsem se nepořádně modlila? Co chci udělat, abych dosáhla zlepšení? Jak tomu bylo od poslední sv. zpovědi? Kdy jsem začala pozorovat zhoršení? Povznesla jsem aspoň kratince mysl k Bohu před každou vážnější prací? Při kostelním zvonění? Před jídlem a po něm? V pokušení? Při pocitu skleslosti? Při zneuznání nebo pokoření? Či jsem spoléhala příliš na Boží milosrdenství a tím se nerozvážně vydávala blízké příležitosti ke hříchu? Jak jsem konávala večerní modlitbu? Nezanedbávala jsem zpytování svědomí a úkon lítosti?

Zbožná dívka si modlitbou vyprošuje milost konečného vytrvání a věčnou spásu. Utíká se k Pánu Ježíši, k jeho bož-

skému Srdci, k Panně Marii, Prostřednici všech milostí, k svým svatým přímluvcům v nebi, k andělu strážci. Modlí se nejen za sebe, nýbrž i za jiné, za rodiče a sourozence, za svého budoucího manžela, za představené a podřízené, za dobrodince a za všechny příznivce a přátele, za křesťany nesjednocené a odloučené, za nevěřící a odpadlíky, za kolísající a hříšníky, za umírající a za duše v očistci.

3. láska. Kdo má božskou ctnost lásky, hledá vždy a všude slávu Boží; raduje se, když vidí, jak se sláva Boží šíří; dívka milující Boha trpí, když je čest a sláva Boží potlačována. Miluje Boha nadevšecko; chce raději o vše přijít, než ztratit svého Boha.

Byla jsem dnes (od poslední zpovědi) tak šťastna, že jsem se o lásku Boží nepřipravila těžkým hříchem? Uhasila-li jsem v sobě lásku, zapálila jsem již úkonem dokonalé lítosti s milostí Boží opět plamen lásky Boží? Proč jsem odkládala s pokáním? Byla jsem sobecká? V čem? V čem jsem skutkem porušila lásku k

příbuzným a přátelům ? Učinila jsem něco z nenávisti těm, kteří mi ublížili ? Odepřela jsem almužnu ? Proč ? Neupozornila, nenapomenula jsem tam, kde jsem k tomu byla povinna ? Proč ? Upozornila jsem rodiče a představené na tajné svůdce, kteří ohrožují čistá, nevinná srdce ?

Čistotu a upřímnost lásky dokáže zbožná dívka láskou k nejsvětějšímu Srdci Páně, které lidi tak velice miluje, úctou k nejsvětější Svátosti, která je největší dar lásky božského Srdce Páně, oddaností k Církvi svaté, která je tajemným tělem Pána Ježíše.

4. úcta jména Božího. Jména Syna Božího, jeho přečisté Matky a svatých vyslovuje katolická dívka jako výraz úcty a důvěry.

Vyslovovala jsem svatá jména nadarmo ? Splnila jsem, k čemu jsem se Pánu Bohu zavázala slibem ? Nepřísahala jsem zbytečně ?

Když dívka slyší, jak je bráno jméno Boží nadarmo, nebo slyší rouhání, obě-

tuje sama v náhradu některý úkon své chvály.

5. svěcení dne Páně. V ten den katolická dívka nikdy nepracuje těžce a celý den zasvětit Bohu a své duši. Vždy jde na mši svatou, i když ji to stojí nějaké oběti, ráda poslechne kázání nebo si něco zbožného přečte.

Bývala jsem v den Páně na celé mši svaté? Bylo mé chování v kostele opravdu příkladné? Nepracovala jsem bez potřeby těžce v neděli nebo v zasvěcený svátek? Nezneuctila jsem den Páně špatnou zábavou?

Dívka si v tento den zajde ráda i soukromě do kostela, modlí se tam z vnitřní potřeby před svatostánkem, rozmlouvá důvěrně s Bohem jako Mojžíš na hoře Sinai a jako apoštolové na hoře Tábor.

6. svátosti. Katolická dívka je nepřijímá jen jednou do roka podle církevního přikázání, ale častěji; tak často, jak jen může. Touží po odpuštění vin a lační po svátostném Chlebě života.

Byla jsem u sv. zpovědi a u sv. přijí-

mání tenkrát a tak často, jak jsem si umínila při obnově? Připravovala jsem se svědomitě na svátost pokání? Zařídila jsem se podle pokynů zpovědníka? Proč ne? Vykonala jsem náležitou přípravu k sv. přijímání a díkůčinění po něm? Jak dlouho trvala má příprava a díkůčinění?

Bez pravidelné svaté zpovědi, bez upřímnosti ke zpovědníkovi a bez poslušnosti k jeho radám, bez častějšího sv. přijímání v obnově života nelze vytrvat.

II. Povinnosti k bližnímu.

1. rodiče a představení. Správná dívka v nich vidí zástupce Boží a ctí jejich autoritu. Nedbá proto na jejich chyby a nedokonalosti; nejenže o nich nemluví, nýbrž hledí je skrývat a omlouvat.

Byla jsem na slovo poslušná rodičů nebo zaměstnavatelů? V čem a proč jsem se nepodrobila jejich autoritě? Vyhověla jsem také všem jejich přáním? Posuzovala a kritisovala jsem jejich nařízení a jednání? Nepůsobila jsem jim

nesnáze umíněností a nepoddajností, svévolí? Působila nebo zavinila jsem nějakou hmotnou škodu? Přisvojila jsem si něco?

Když však rodiče dívce nerozumně brání zvolit si podle srdce manžela nebo oddati se zcela službě Boží v klášteře nebo brání-li jí plnit náboženské povinnosti, sluší více poslouchati Boha než lidí a jednati podle hlasu vlastního dobrého svědomí.

2. sourozenci a vrstevníci. Vidí v nich především dítky společného Otce v nebesích, tedy sestry a bratry, povolané k tomu, aby jednou s ní věčně žili ve společné blaženosti. Nedovede tedy nikomu ani v nejmenším vědomě ublížit.

Ublížila jsem sourozencům nebo kamarádkám? Čím? Nepodezřívala jsem je bez příčiny z něčeho zlého? Byla jsem uštěpačná, hašteřivá, pánovitá, hrubá? Utrhala jsem jim na cti nebo je i pomlouvala? Přisvojila jsem si něco z jejich věcí? Poškodila jsem jim něco svévolně? Proč? Dala jsem jim špatný příklad nebo

snad i pohoršení? Sváděla jsem je přímo k něčemu nedovolenému? K čemu? Dovedla jsem odbýti rázně jejich svody? Mlčím o tom, že někdo je v nebezpečí ztratiti víru a nevinnost, ač mohu a mám upozornit? Mlčím před rodiči a jinými povolanými osobami, že někdo kazí mé sourozence nebo jiné osoby, ač bych upozorněním mohla tomu zabránit?

Dobrá dívka nejen nedělá nic špatného, ale přeje dobré všem, proto zakrývá jejich nedostatky, mluví raději o dobrých stránkách bližního, chrání rázně ty, komu se ubližuje, každému jak může ráda pomůže. Je taková, že ji každý musí míti rád pro její zlaté srdce jako opravdovou sestřičku.

3. podřízení. Správná dívka je si vědoma, že i oni mají lidské srdce, které cítí.

Pokořovala jsem své svěřence? Jednala jsem s nimi špatně? Žádala jsem od nich mnoho a nad jejich síly? Dala jsem jim, co jim náleží?

Dívka se především stará o jejich duši. proto nad nimi bdí, dodává jim odvahy

a odhodlání, pomáhá dobrou radou a dovede je v těžké chvíli opravdu potěšit.

4. nepřátelé. Dobrá dívka nemá sama nepřátel, poněvadž nikdy nikomu vědomě neublíží. Někdo pro svou vlastní zlobu je proti ní. Dívka si zachová a nedá vzíti právo se hájit u pravoplatné vrchnosti, ale nechová v srdci zášť a nevymýšlí pomstu.

Chovám proti někomu v srdci nenávisť? Přála jsem někomu něco zlého? Projevila jsem navenek jednáním, že se na něho zlobím? Odmítla jsem se smířit, když mě prosili za odpuštění?

Křesťanská dívka vidí také v nepřátelích dítky Boží, své sestry a bratry, kteří jsou bez prostředků nadpřirozených a bez Boha. Upřímně proto odpouští, zlé neodplácí zlem, ale modlí se, dobrořečí a dobře činí.

5. celá lidská společnost. Dívka uznává povinnosti, které má k společnému celku. Mnoho totiž od něho dostává, musí proto i mnoho dávat.

Plnila jsem svědomitě povinnosti své-

ho stavu a zaměstnání a své občanské povinnosti? Zastávala jsem poctivě svěřené mi úřady? Plnila jsem své členské závazky ve spolcích? Pomáhala jsem podle svých sil v potřebách farního života? Vykonala jsem něco pro rozšíření dívčích obnov? Podporovala jsem aspoň modlitbou katolické misie?

Správná dívka se s opravdovou láskou stará o zdar společných podniků svého okolí, je horlivá ve spolkovém životě. Nic jí není příliš těžké, jde-li o to, jak přispět k rozšíření království Srdce Ježíšova v lidských srdcích.

III. Povinnosti k sobě.

1. duše. Křesťanské dívce záleží na tom, aby vypěstovala ctnost pokory, která je základem všech ctností. Je přesvědčena, že sama ze sebe nemá nic dobrého. Co dobrého má, to je od Pána Boha. Proto všechno vrací jemu, aby jej oslavila.

Měla jsem při každé práci čistý úmysl? Hledala jsem někde svou čest a pochvalu? Libovala jsem si v tom, že mě jiní chvá-

lili? Povolovala jsem smutku, když mi bylo odpíráno uznání? Jak jsem přijímala upozornění na své chyby? Uznávala jsem je? Přijímala jsem bez hořkosti i křivdu? Nevyvyšovala jsem se nad jiné? Nesnižovala jsem jiné? Neusilovala jsem nezřízeně o vedoucí postavení? Jsem spokojena s postavením nižším, s hrubší prací, s namáhavějším zaměstnáním?

Kdo se povyšuje, bude ponížen. Zaujme-li dívka z vlastního vnitřního přesvědčení poslední místo, teprve uslyší jako v Evangelii: Přítelko, posedni výše! Pak teprve na čelném místě mnoho vykoná pro spásu druhých bez újmy své vlastní dokonalosti. A na té jí musí především záležet. Co prospěje člověku, kdyby celý svět získal, a na duši škodu trpěl?

2. tělo. Křesťanská dívka miluje a pěstuje dívčí čistotu. V boji mezi tělem a duchem, kteréhožto boje není nikdo ušetřen, vždy vítězí duše, poněvadž bděle a svědomitě brání každému útoku.

Soustřeďovala jsem mysl na práci a od-

váděla tak pozornost od obrazů představitivosti, které by mě mohly poskvřnit? Odvracela jsem zrak od pohledů, které by mohly v mysli zanechat špatné myšlenky? Bděla jsem nad svým sluchem a nad svými slovy, abych si nezahladila? Byla jsem střídavá, či jsem byla vybíravá a mlčná? Odmítala jsem opojné nápoje? Oddávala jsem se z vášně kouření, pití silné kávy, užívání jiných dráždidel? Zachovávala jsem církevní posty zdržlivosti a újmy? Dotýkala jsem se nemístně svého těla? Nebo těla jiných? Dovolila jsem jiným, aby se mne nemístně nebo až hříšně dotýkali? Ovládala jsem své city, abych zabránila nedovolené náklonnosti? Čtla jsem nemravné věci? Dala jsem pohoršení necudným nebo nedostatečným oděvem? Vyhýbala jsem se pochybné společnosti? Tančila jsem neslušně? Účastnila jsem se špatných zábav? Zůstala jsem sama s mužskou osobou v cizím pokoji nebo na odlehlém místě?

Nejdražším pokladem dívky je lilie ne-

porušeného panenství. Kdo jí lilii utrhe-
ne a pošlape, zraní nezhojitelně její
srdce a připraví ji o čest. To pálí svědomí
nesnesitelně.

3. manželství. Když dívka volí tento
stav, musí mít vysoké pojetí křesťan-
ského manželství. Musí je pojímat jako
zřízení, jehož úkolem je zvětšit počet
ctitelů pravého Boha na zemi i v nebi.

Oddávala jsem se prázdnému flirtu a
koketerii? Myslím jen na sňatek hmotně
výhodný? Začínám vážnou známost
z vášnivosti? Projevila se v ní v poslední
době rozdílnost povah nás obou nějakou
neshodou? Pro jeho povahovou vadu?
Či pro mou? Shodujeme se v nábožen-
ském přesvědčení? Jsme si rovni mravní
zachovalostí a bezúhonností? Budeme
spolu opravdu šťastni?

Dívka se na mateřství připravuje či-
stým a čestným mládím, životem, který
se neleká práce a který jí tak umožní
zcela splnit těžké požadavky vlastní ro-
diny. Život není pohádka, je skutečnou
námahou, ale má tak krásný smysl a ob-

sah, že stojí za to žít. Aby si dívka život již napřed nepokazila, k tomu je třeba v mladých letech trochu násilí. A toho ještě nikdo na světě nelitoval.

IV.

LÍTOST

Nyní jasně vidím, můj ukřižovaný Ježíši, kam jsem odbočila, jak daleko jsem se odchýlila od tebe. Ty, Syn Boží, pravý Bůh, neskonale blažený v svém božském bytí, jsi mě povolal k účasti v této své blaženosti. Vložil jsi mi do duše neukojitelnou touhu po štěstí a chceš sám tu mou touhu ukojit. Chceš mi dát účast v svém věčném štěstí. Proto jsi opustil nebe, abys mě do něho přivedl, abych s tebou věčně byla šťastna. A já? Opuštila jsem tě a honila se za preludem a klamem zlého ducha, světa i těla. Je mi nesmírně líto, že jsem byla k tobě tak nevděčná. Necítím snad takovou bolest, abych slzami smáčela tvé nohy, ale přece tě ujišťuji, že je mi všeho, čím jsem tě urazila, opravdu líto. Prosím pokorně

prosvatou ránu tvé pravé nohy (polib křížek): Přijmi mé ujištění, že kdybych se mohla znova rozhodnout, za nic na světě bych tě nechtěla znova svými hříchy ukřižovat. Chci vždy jen tak jednat, abych se ti líbila, poněvadž jsi lásky nejhodnější, ty jediné jsi opravdu nekonečně dobrý.

V.

PŘEDSEVZETÍ

Snad mi dáš ještě mnohé hodiny, dny, snad i roky života. Každou myšlenkou, každým slovem, každým skutkem, každým tepem svého srdce chci budoucně náležet jediné tobě, můj ukřižovaný Ježíši. Tys projevil přání: Dítě, dej mi své srdce! Ano, ráda ti je dávám; je a má býti jen a jen tvé. Je to ovšem jen mé ubohé lidské srdce se všemi lidskými křehkostmi. Ale to srdce chce jediné tebe milovat, tobě býti věrné. Mám nejlepší úmysl a pevné předsevzetí, že tě s tvou milostí již nikdy zcela dobrovolně neurazím. Zvláště si dám pozor na . . .

Ale mé rozhodnutí je slabé a zakolísá,
jestliže je nepodepřeš svou milostí. Proto
o tu potřebnou milost pokorně prosím.
Pro ránu tvého boku (polib křížek),
která nám otevřela tvé božské Srdce, tě
zapřísahám : Vylej z něho na mne proud
milostí, ano ještě více : Dovol mi, abych
se do tvého Srdce celá ukryla, neboť jen
tam jsem bezpečná :

Božské Srdce, sladká Lásko, v ráně své
mě uschovej,
jak holoubku v rozsedlině mně tam
spočinouti dej!
Jen tebe budu milovati, pro tebe trpět,
pracovati.
Božské Srdce, sladká Lásko, v ráně své
mě uschovej!

C. J. A. et R.!

Z R C A D L O D U Š E

Nákladem sester Neposkvrněného Početí

Panny Marie v Přerově na Šířavě 7.

Vytiskla Společenská knihtiskárna v Zábřezě

L. P. 1947.

TOUŽÍŠ PO DOKONALÉM ŠTĚSTÍ —
PO UŽITEČNÉM PROŽITÍ ŽIVOTA?

MISIJNÍ ÚSTAV

IMMACULATA (NEPOSKVRNĚNÁ)

přijímá zdravé, inteligentní, mravně bezúhonné, i chudobné dívky, které mají sklon k duchovnímu a řeholnímu životu a rády by se obětovaly na smír a pro záchranu duší jakožto misijní sestry ve všech odvětvích apoštolátu a dobročinnosti jak ve vlasti, tak v službách uniounismu i v zemích pohanských.

Přihlášky přijímá správa ústavu

IMMACULATA
V PŘEROVĚ, ŠÍŘAVA 7

Objednejte si z edice SMÍRU, Přerov, Štřava 7.

J. B. Chautard: Duše veškerého apoštolátu.
Vkusně vázaná 60.— Kčs.

D. Pfannmüller: Když přišla na svět Láska.
Brož. 57.— Kčs, váz. 66.— Kčs.

A. Auffray: Ježíš Kristus ve mně. Duše apoštolátu mládeže. Brož. 15.— Kčs, váz. 23.— Kčs.

Ss. NPPM: Chodil dobře čině. Praktické rady pro sebevýchovu dívek, zvláště pracovnic v KA. 6.— Kčs.

D. Mondrone: Bl. Marie Gorettiová. Krátký životopis mladičké mučednice čistoty.
3.— Kčs.

Ss. NPPM: Květy nejsvětější svátosti. Povídky pro prvokomunikanty. Brož. 24.— Kčs, váz. 33.— Kčs.

Žalmy k Panně Marii. Podle sv. Bonaventury. 1.— Kčs.

Obrázky bl. Marie Gorettiové. 60 h.

L. Uhlířová: Paní primářová nemůže dostudovat. Jemná veselohra. 10.— Kčs.

V dohledné době vyjde:

M. Schmid: Vrchol úcty k Srdci Ježíšovu.
Myšlenka smíru.

Ss. NPPM: Bílé květy. Povídky pro mládež.

Ss. NPPM: Jak do toho? Ze sociální činnosti
Markétky Lekeuxové.